

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ ЧЕРВЕНИЯТ КАЛОШНИК- ГАЛОШНИК

Превод от руски: Любомир Методиев, 2003

chitanka.info

В един мразовит февруарски ден на разсъмване населението на славния град Колоколамск беше разбудено от нестроен пушечен залп.

По валенки, обути направо на бос крак, жителите се изсипаха на улицата. Последвалият веднага след залпа камбанен звън усили тревогата. Дрезгавите тенорови звуци от камбаните на Кръствъздвиженската църква бяха мощно поддържани от басовите ноти, които се носеха от камбанарията на „Изобличение Христово“.

Както става винаги по време на неочаквана тревога, гражданите отлично знаеха в каква посока трябва да бягат. И съвсем скоро Спасо-кооперативният площад беше задръстен от тълпа.

Край гроба на незнайния частник в пълно недоумение стоеше целият щат на колоколамската милиция, състоящ се от четирима пеши милиционери и началника им другаря Разграниченски. Пушките на милиционерите още димяха. Разграниченски с наган в ръка беше насочил дулото му към млечните небеса.

— По кого стрелят? — развика се Никита Псов, врязвайки се в тълпата.

Той беше малко закъснял и по външния му вид (през разтворения стражеви кожух на гражданина Псов се виждаха космати гърди, увенчани с татуировка, изобразяваща гола дамичка с разпенена халба бира) можеше да се заключи, че ако той веднага, незабавно не узнае по кого стрелят, може да получи разрив на сърцето.

Но Разграниченски не отговори. Вирнал глава нагоре, той пронизително се взираше в ниските, снежни облаци.

Постепенно и тълпата забеляза плуващия над площада въздушен балон, приличащ на детска топка в мрежа.

— По вражеския самолет — с отчаян глас изкомандва Разграниченски, — цялата верига, огън!

Веригата замижа и гръмна.

— Не достига! — със съжаление извика Никита Псов. — Все едно, няма да се измъкнат дяволите! С шапките си ще ги свалим!

И веднага сподели с тълпата съображенията си.

— Знаем ги ние тия хвъркачи! Те са от страната Клетвия, летят да щурмуват нашия Колоколамск. Работата е ясна!

Слухът за нашествието на врага изтръгна от събралите се на площада протяжен вопъл.

Никита Псов се затича към къщи за брадва и преди да се върне обратно, въздушният балон започна бързо да се снишава. След пет минути тълпата вече различаваше голямата кошница от камъш и надписа върху кълбото:

„Червен Калошник-Галошник“.

В това, че надписът явно е руски, никой не се усъмни. Мосю Оригинал, заел най-удобното място върху гроба на незнайния частник, веднага обяви, че надписът е фалшив и е направен от коварните клетвийци с цел да заблуди колоколамчани, та по-лесно да бъдат завладени.

Разграниченски изкомандва и нов залп разлюля мразовития въздух.

Сега зрителите забелязаха изплашените лица на въздухоплавателите, надвесени от борда на кошницата.

— Предай се! — викна притичалият гражданин Псов, размахвайки брадвата.

Въздухоплавателите махаха с ръце и крещяха, но думите им се топяха, без да достигнат до земята. Темпераментният Разграниченски откри безредна стрелба, след което към тълпата полетяха чувалите с баласт.

Балонът за момент се издигна, но надупчен от колоколамските куршуми, отново пое към дъното. Сега разстроените лица на аеронавтите се виждаха толкова ясно, че тълпата затържествува от победата.

— Предаваме се! — викна възрастен въздухоплавател с рогови очила. — Предаваме се, глупаци такива!

Аеростатът слезе до височината на двуетажна сграда.

— Ама че идиоти! — викаха отгоре. — Откъде ни се натресохте на главите.

— Хайде! — отвръщаха отдолу. — Слизай, Клетвию, на земята. Тук ще си оправим сметките.

При тези думи Никита Псов приветствено размаха брадвата. Този жест накара лицата на въздухоплавателите да се изкривят.

— Какво правите?! — викаха калошник-галошниците.

Никита Псов не отговори. Той подскочи високо с надеждата да достигне кошницата с брадвата.

— Да пукнете дано! — истерично завикаха от горе и хвърлиха измервателните уреди и примуса.

Но понеже балонът така и не се издигна, летците припряно започнаха да се събличат и да хвърлят на земята шуби, сака, плъстени ботуши, елегантни тиранти и салам с черен пипер.

— Консерви няма ли? — делово извика мосю Оригинал.

— Кучи синове такива! — отвърнаха въздухоплавателите и се понесоха към небето.

Разграниченски разпореди учестена стрелба, след което „Червеният Калошник-Галошник“ като камък тупна на площада. Един аеронавт се изтърси при падането и незабавно беше взет в плен. Балонът, подгонен от вятъра, понесе останалите по булевард Старорежимен към центъра на града.

Тълпата се втурна в преследване. Пред всички подир неприятеля се носеше брандмайор Огън Пламенов със своите помощници от пожарната команда.

На площад Членски балонът беглец беше настигнат и летците — пленени.

— Какво правите бе, дяволи такива — през плач питаше главният аеронавт с роговите очила и бледорозови наполеонки, — на своите да се нахвърляте с брадви?! Балона простреляхте, глупаци!

Недоразумението бързо се изясни. Полетът бил организиран от вестник „Червена акация“, като за тази цел бил нает въздушният кораб „Червен Калошник-Галошник“.

— Да не би на вас да пише, че сте спортисти? — мрачно казваше Разграниченски. — Откъде да знам? По устав след трикратно предупреждение съм длъжен да стрелям. А вие ми говорите, че не сте чули! Да сте чули!

— Да ви се не види и тъпаците! — каза човекът с очилата. — Дайте по-добре да поправим балона.

Но балона вече го нямаше. Той беше изчезнал безследно.

Затова пък на следващия ден след отпътуването на несполучилите калошник-галошници от града във всички магазини на Колоколамск се продаваха непромокаеми палта от отлична гумирана коприна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.